

«La Lídia sense tacons no sé interpretar-la»

TEATRE-ENTREVISTA. Una estona abans d'Idiota, entrevistem a l'actriu catalana **Anna Sahun**. L'Anna Ã©s coneguda pel paper de la Laia a **Porca MisÃ¨ria** i, actualment, pel paper de la LÃ­dia a la telenovelÃ·la catalana **La Riera**

Què és per tu un bon actor? I tens algun referent?

Algú que te'l creguis quan el creus. Vaja, que desprengui veritat, que enamori en el sentit més inherent de la paraula. Vull dir que et captivi, que digui les coses des del sentit comú i sobretot de la veritat de l'actor.

I com a referent... No en tinc cap en concret. És a dir, tens moltíssima gent a qui admires però són referents que són difícils de portar el teu terreny. És a dir, admiro les qualitats que tenen alguns actors, però no puc posar-me a la seva pell. No pots agafar des de la vessant externa la manera de treballar d'un altre, perquè és la seva manera i és la seva manera perquè és la seva carcassa la que fa que admiris aquell actor. I cadascú som especials i diferents, que diuen els del Súper 3.

Sí que m'enllueno molt amb actors i actrius que m'agraden com ho fan. Però penso amb la interpretació que fan i que, segurament, m'agradaria fer aquell paper. Però penso que has de partir de la teva manera de ser i de treballar. És absurd imitar o voler imitar a qui admires perquè no ho aconseguiràs mai.

I des de sempre has volgut ser actriu?

Des de petita m'agrada molt sortir a l'escenari. Des de sempre he sigut i sóc una persona molt tímida i fer teatre m'agradava. Vaig començar fent teatre amateur, a la Universitat, mentre estudiava Humanitats a la Universitat Pompeu Fabra, vaig començar amb el grup universitari de la Pompeu que, en aquella època, dirigia el Josep Maria Mestres i el meu primer professor de teatre, recordo, va ser el Lluís Villanueva. A la universitat vaig fer una funció de "La Bella Helena" i jo recordo que feia de protagonista que, per cert, era un musical i el resultat va ser espectacular. Al final de la funció, la sensació de què havia sortit perfecte, els aplaudiments del públic i l'emoció saludant va ser la pujada d'adrenalina més gran que havia tingut des de feia molt temps. En aquest moment just, vaig veure que ser actor era genial! I, de fet, la possibilitat d'acabar treballant d'actriu ja feia que em rondava pel cap i allà em va acabar de confirmar que podia tirar per ser actriu, que no era una qualsevol. Recordo fins i tot que hi havia el Mestres per allà i li vaig demanar, fins i tot, si valia la pena que fos actriu, que n'estudiés la carrera... La seva resposta va ser: Sí, és clar que sí! Si en tens ganes, fes-ho! I així va començar l'Anna la professió d'actriu...

T'hem vist en televisió i també amb obres de teatre. De tots dos, amb quin t'agrada més treballar?

Em sento còmode amb els dos i m'agraden els dos. Evidentment, el teatre té el fet especial del directe i aquesta cosa que quan comença la funció és el present, i el present més absolut que hi ha. En canvi, la tele té altres coses bones... Però tot es pot "modificar". En la televisió, per exemple, el punt de concentració és un xic inferior perquè hi ha tot de gent al teu voltant que et van indicant què fer, si cal tallar, es talla, si cal repetir, es repeteix. Cada mitjà té la seva gràcia però podria passar més temps sense fer televisió que no pas fent teatre, almenys com a necessitat.

La teva primera aparició a la televisió va ser amb el paper de la Laia, a Porca Misèria. Com recordes aquella etapa?

(Riu) La recordo d'una manera molt entranyable. I va ser "xulo", va ser molt "xulo". Porca Misèria va ser la primera sèrie que vaig fer a la televisió i va ser un regal perquè eren uns guions molt treballats, era una sèrie que parlava d'una generació que estaven, fins llavors, orfes, ja que no hi havia sèries que parlessin dels temes que ens interessaven... I estava feta amb una

sensibilitat excepcional. El Joel és un gran director d'actors i treballar a Porca Misèria ho recordo com una etapa molt bonica de la meva vida.

I després la Lúdia, a La Riera, un personatge completament diferent i teniu molt poc en comú...

Zero comú (*riu*). Jo penso que els personatges de les sèries, sobretot de llarga durada, són diferents a personatges que fas en una sèrie que, per exemple, hi ha la primera temporada feta i que és setmanal... Per exemple, jo, a Porca Misèria, m'havia llegit els dotze primers capítols de la temporada abans de fer la Laia, sabia què li passava en cada moment, sabia com reaccionava... Llavors ja tens una idea molt més globalitzada del personatge que faràs. Però, amb la Lúdia, no. L'únic que sabia és que era una noia que és tal i qual, que té una aparença però que també té una part fosca... El què passa és que aquests trets generals que et donen, com a actor, no et serveixen de gaire. No t'hi pots aferrar perquè són els fets els què determinen el caràcter i la personalitat d'algú, i això és el què em passa ara. Amb la Lúdia, bàsicament, el vam anar construint els guionistes i jo, però, després de 5 temporades, et puc dir que segurament la Lúdia que és ara no és la Lúdia que els havia passat pel cap al principi. Amb això també influeix l'actor que tens, de com interpreta el teu guió, què dona per pantalla i què agrada a la gent respecte aquell personatge... És tot això el què ha anat construint la Lúdia. En aquest cas, no ha estat una cosa predeterminada... L'únic que et puc dir és que la Lúdia sense tacons em costa molt interpretar-la perquè quan em fan estar per casa amb mitjons, o sabata plana se m'escapa molt més... Per això hi ha gent que diu que costa fer un personatge i registre diferent, però, penso que està bé!

Anna Sahun en la imatge promocional de Foto: Televisió de Catalunya (TV3)

I et sents còmode amb el personatge?

Sí. Està bé. Però és un canvi. I et puc dir que heu vist passar moltes etapes a la Lúdia, però el què li queda...

T'ha canviat molt la vida el fet de sortir a la televisió i ara, a La Riera?

No m'ha canviat, no. El què sí que he notat és que és diferent la gent que em reconeixia quan feia Porca Misèria. A Porca Misèria la gent que em reconeixia i em parava pel carrer era gent més jove, que li agradava la sèrie, que era molt fan... I, en canvi, La Riera arriba a un públic molt més ampli, amb un ventall d'edat molt més variat perquè hi ha trames per joves i hi ha trames per gent adulta i que abarca un públic més ampli. Sí que he notat que la gent, sobretot ara, em para més pel carrer, però, he après a conviure amb la fama i compaginar-ho. Però sí, m'agrada que em parin. Penso que és una manera que tenen ells d'expressar-te que els fa il·lusió trobar en carn i ossos algú que tenen cada dia a la tele, asseguts davant la televisió. I per l'actor que ho fa és un reconeixement. En el teatre, quan acaba la funció el públic aplaudeix, i a la televisió et paren pel carrer i et feliciten.

I la Lúdia és un personatge bo i dolent, alhora. A vegades, la gent no distingeix la realitat de la ficció. T'has trobat amb alguna mala experiència?

No, de moment, i per sort, no. És cert que abans la gent encara no distingia, en les sèries de migdia i telenovel·les, la realitat de la ficció. Però ara ja sí que la gent ho sap distingir. Tot i que també et pots trobar algú més groller o més mal educat, però, en general, no.

Ets mare de dues nenes, treballes a la Riera i, ara, estàs de gira amb l'obra de teatre Idiota. Et costa molt compaginar la vida professional amb la vida personal?

Ara ja me'n surto, i cada cop més. També va una mica relacionat amb l'edat dels fills, la gran farà els 6 anys i la petita 4. I ara ja marxo i es queden amb el pare, afortunadament, perquè ell ara no fa teatre i, per tant, les puc deixar amb ell i elles contentes. I amb La Riera no m'afecta, perquè a l'horari que gravem, elles estan a l'escola. Per tant, ho puc compaginar bé.

Des del primer moment t'has declarat com a independentista. Com vius aquest moment

clau per Catalunya?

Com el visc? Amb moltes ganes d'arribar a bon port! Ara sembla que estic sortint d'aquest hivern apàtic que ens ha tocat viure en un procés que ens han destrempat una mica, com una galleda d'aigua freda, però que jo penso que tots estem fent com una olla a pressió i que, al final, ens en sortirem, però falta que hi posem pit i collons perquè no, no ens ho posaran fàcil! Tot i això penso que al final tant de bo fotem un cop de puny sobre la taula perquè no pot ser. Si s'allarga massa i ens venen qualsevol cosa a canvi... És a dir, ara no hi ha marxa enrere. Ja no és un tema identitari, sinó que cal que s'involucri, i que s'involucri tothom. O sigui, no és una qüestió de sentiment, tot i que per mi sí, jo voldria la independència, tot i que i sortíssim perdent, que no serà mai així, mai. Però m'és igual si no formem d'Europa, m'és igual! Tenim un caràcter que ens en sortirem de tot i de totes. I aquesta por de moltes generacions no, no pot ser. Ens han de deixar pas els joves que no en tenim tanta de por!